

Uden Forhandling blev dette Forslag vedtaget enstemmig med 63 Stemmer.

Man gik derefter til den næste Sag paa Dagsordenen:

Første Behandling af „Forslag til Lov om Forældelse af Statsforfrivninger.“

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 227 ff).

Chr. Niemann: Da ingen Anden synes at ville tage Ordet, vil jeg blot tillade mig at rette et Spørgsmaal til den høitærede Finantsminister med Hensyn til Bestemmelsen i § 2. Jeg har nemlig for mit Vedkommende ikke Noget at indvende mod Niemedet, hvori denne Lov er fremkommen, ei heller mod den Maade, hvorpaa dette Niemed er søgt fyldestgjort. Jeg tror ikke, at der kan være nogen Betænkelse ved at indrømme Præskription af Statsforfrivninger; for de Statsforfrivningers Vedkommende, som ere forbundne med Renteanvisninger, kan der ikke være nogen Tvivl i saa Henseende; for dem, der ikke ere forbundne med Renteanvisninger, er Sagen vel noget anderledes, men dog ikke af videre Betænkelse. Det, som jeg vilde spørge den ærede Finantsminister om, er, om han mener, at § 2 giver Gjæmsel for at give Gieren Vederslag, ikke blot for selve Statsforfrivningen som saadan, men ogsaa for de Coupons, som han ikke har havt Leilighed til at høre. Det forekommer mig nemlig, at der, ialfald med Hensyn til de Coupons, som forfalde senere end den Tid, da han har anmeldt, at Obligationen er ham fremkommen, ikke kan være nogen Grund til at tvivle om hans Berettigelse til dem; og heller ikke nogen Betænkelse fra Statskassens Side ved at betale dem; disse Coupons blive jo nemlig forældede med den Statsforfrivning, hvortil de høre. Men jeg veed ikke, om det alt ligger i Loven, eller om det vil være nødvendigt at stille Undringsforslag derom.

Finantsministeren: Hvis jeg forstod den ærede Rigsdagsmands Spørgsmaal rig-

tigt, gik det ud paa, om man, naar en Statsforfrivning er bleven borte for dens Eier, og han anmelder dette, inden 5 Aar af Forældelsestiden er forløben, skal give ham Erstatning ikke alene for selve Obligationen og for de Coupons, som forfalde, efterat han har gjort Anmeldelse, men ogsaa for de Coupons, der ere forfaldne inden Anmeldelsen. Jeg vil dertil svare, at dette Spørgsmaal ikke før har ligget for min Betragtning, men jeg skjønner ikke rettere, end at der ogsaa maa gives Erstatning for de Coupons, som ere forfaldne inden Anmeldelsen. Til den Tid, da selve Statsforfrivningen er forældet, ville ogsaa disse Coupons være forældede, og jeg ser da ikke, at der er nogen Fare for Statskassen ved at give Vedkommende Erstatning; thi jeg skjønner ikke rettere, end at Formodningen maa være for, at det virkelig er hans Eiendom. Jeg maa forbeholde mig en nærmere Overveelse af denne Sag, men jeg vil dog sige, at mit første Indtryk af det ærede Medlems Spørgsmaal, er, at jeg maa svare: Ja, han vil kunne faa Erstatning for disse Coupons.

Klein: Jeg negter ikke, at jeg har havt adskillige Betænkelse ved det foreliggende Forslag. Jeg vil imidlertid ikke videre fremhæve dem her, da Sagen har været Gjenstand for saamegen Forhandling og Overveelse andetsteds, og jeg just ikke har nogen saa fast Overbevisning om min Menings Rigtighed, at jeg vil fastholde den, navnlig ligeoverfor en bestemt Udtalelse fra den høitærede Finantsministers Side. Hvad jeg for Diebliffet først skal udtale mig imod, er i Grunden, om man vil, en Redaktionsag, nemlig den Maade, hvorpaa man har udtrykt Sætningen i Slutningen af § 1. I denne udtales det jo, at det, hvad Renteanvisninger angaaer, forbliver ved „den hidtil gjældende Regel“, at de forældes i 20 Aar. Jeg vilde ønske, at man ikke saaledes havde i en Lov indfat en Slags authentisk Fortolkning af den nugældende Ret, da jeg tør sige, at det just ikke kan siges at være expediti juris, at det, som man her siger, virkelig er den nugældende Ret. Det er, som bekendt, saavel ifølge Høiesteretsdom som efter Lovbestemmelser givet, at Statsforfrivninger